

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 54/2022
16.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Зорана Хаџића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог ЈКП "Новосадска топлана" Нови Сад, чији је пуномоћник Синиша Љубичић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2865/21 од 04.11.2021. године, у седници одржаној 16.03.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2865/21 од 04.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као неодозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2865/21 од 04.11.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2037/2020 од 16.06.2021. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усваја. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име мање исплаћене основне зараде за период од октобра 2017. године до октобра 2020. године, износе, са каматом наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев за исплату законске затезне камате на досуђене месечне износе почев од 05. до 06.-ог у месецу. Ставом трећим изреке, одбијен је преостали део тужбеног захтева тужиоца преко досуђених износа па до тражених износа на име мање исплаћене основне зараде за период од септембра 2017. године до новембра 2020. године, са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 30.284,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, почев од дана пресуђења па до извршности пресуде.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2865/21 од 04.11.2021. године, ставом првим изреке, жалбу туженог делимично усвојио и решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду П1 2037/2020

преиначио тако што свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, док је у преосталом делу жалба туженог и жалба тужиоца одбијена, а наведена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиоца. Трошкове ревизијског поступка је тражио одређено.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени законом прописани услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца јер није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе и ново тумачење права. Побијана пресуда је у складу са правним ставом израженим у одлукама Врховног касационог суда о императивној примени Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава ("Службени гласник РС", бр. 116/14, у примени од 01.11.2014. године) и о томе да се минимална цена рада, прописана законом, не може користити као основица на коју ће се применити коефицијент из уговора о раду у ситуацији када је зарада која је тужиоцу обрачунавана и исплаћивана у спорном периоду била виша од тадашње минималне зараде, имајући у виду да је предмет тражене правне заштите накнада штете због обрачуна зараде тужиоцу у периоду важења горе наведеног Закона.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије против преосталог дела другостепене пресуде, на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је суду поднео дана 14.10.2020. године, а вредност предмета спора је 689.371,79 динара.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, што је овде случај, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинско-правним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Трошкови ревизијског поступка на име ангажовања пуномоћника, адвоката за састав одговора на ревизију и за судске таксе, туженом нису признати, јер му нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**